

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci **žalobce: VIKTORIAPLAY, a.s.**, se sídlem Nitranská 1, 460 01 Liberec, IČ: 25402391, **zastoupeného Mgr. Karlem Volfem, advokátem**, se sídlem Jindřicha Plachty 28, 150 00 Praha 5, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2012, č. j. KrÚ 71129/2012,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 15. 11. 2012, č. j. KrÚ 71129/2012, a platební výměr Městského úřadu Vysoké Mýto ze dne 16. 8. 2011, č. j. 21717/2011/OFI/IV, **s e** pro vady řízení **z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši **15.342 Kč** ve lhůtě **do 30 dnů** od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2012, č. j. KrÚ 71129/2012, žalovaný k odvolání žalobce změnil platební výměr Městského úřadu Vysoké Mýto (dále jen „správce poplatku“ nebo „městský úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 8. 2011, č. j. 21717/2011/OFI/IV,

tak, že ve výroku žalobci vyměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 za terminál výrobní číslo 47902059, povolený do 3. 2. 2011, terminál výrobní číslo 900318, povolený do 3. 2. 2011, a kostky výrobní číslo V002, povolené do 8. 6. 2011, v celkové výši 6.434 Kč, přičemž v návaznosti na změnu výroku změnil i závěr odůvodnění platebního výměru, a v ostatním platební výměr potvrdil. Původním platebním výměrem správce poplatku podle § 10a a § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“), Obecně závazné vyhlášky města Vysoké Mýto č. 3/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „OZV“), a v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřil žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 za terminál výrobní číslo 47902059 ve výši 1.863 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou, kdy se domáhal jeho zrušení a též zrušení rozhodnutí městského úřadu pro nezákonnost a náhrady nákladů soudního řízení. Nezákonnost a též nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů spatřoval v nedostatečném posouzení předmětu poplatkové povinnosti a dále též namítal porušení stěžejních principů výkonu státní správy a s tím souvisejících ústavních práv žalobce žalovaným. Takto obecně formulované námitky žalobce konkretizoval v následujících žalobních bodech:

1. Za klíčovou považuje žalobce námitku nejasnosti posouzení předmětu poplatkové povinnosti, tedy zodpovězení otázky, zda poplatkové povinnosti podléhá funkčně nedělitelné technické herní zařízení - centrální loterní systém (dále jen „CLS“) či každý jednotlivý na něm závislý koncový interaktivní videoloterní terminál. Žalobce je toho názoru, že předmětem poplatkové povinnosti může být pouze CLS, nikoliv jednotlivé terminály, neboť tyto jsou pouze součástmi CLS, neschopnými fungovat bez součástí ostatních. Interpretace zastávaná žalovaným na základě výkladových stanovisek ministerstva financí a ministerstva vnitra, totiž že místní poplatek se vybírá na každém koncovém místě, jinak řečeno za každý koncový terminál, je dle žalobce chybná. Užil-li zákonodárce obecnou definici předmětu poplatku v § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, pak je třeba při právním posouzení předmětu poplatku vycházet z technického posouzení konkrétního typu technického zařízení, tedy ze skutkového stavu věci. Absence tohoto posouzení, kdy žalovaný bez „náležitého zjištění skutkového a technického stavu pouze konstatoval, že předmětem poplatkové povinnosti jsou jednotlivé VLT“ (videoloterní terminály – poznámka soudu), způsobuje nedostatek skutkových zjištění a tedy nepřezkoumatelnost rozhodnutí. A právě z technického posouzení je dle žalobce zjevné, že poplatkové povinnosti podléhá CLS jako kompletní celek, když na jednotlivých terminálech nelze provozovat hru. V případě odpojení od elektrické sítě nebude terminál fungovat vůbec, v případě odpojení od centrální jednotky fungovat bude, ovšem bez možnosti hry.

Na území města Vysoké Mýto žalobce v rozhodném období sice měl povolená dvě jiná technická herní zařízení, avšak ani jedno z nich neprovozoval, neboť obě byla v provozu pouze do 11. 11. 2010. Pokud se týká dalšího zařízení výrobní číslo 900318 uvedeného v napadeném rozhodnutí, není z odůvodnění vůbec zřejmé, jak dospěl žalovaný k závěru, že žalobce měl právě toto zařízení v rozhodném období povolené. Rozhodnutí žalovaného je i s ohledem na tyto skutečnosti nezákonné a nepřezkoumatelné.

Žalobci bylo uděleno pouze jedno povolení ze dne 31. 12. 2007 k provozu loterie či loterního systému „MULTIVEGAS“, který je tvořen centrální řídicí jednotkou, provoz dalších koncových interaktivních videoloterních terminálů byl umožněn pouze „doplněním“ rozhodnutí ze dne 31. 12. 2007, nebyla vydána samostatná rozhodnutí ohledně jednotlivých terminálů, došlo toliko k úpravě původního rozhodnutí o povolení CLS, tedy pouze ke změně jednoho z atributů herního zařízení (CLS). Jestliže ministerstvo financí nepovažuje koncové interaktivní videoloterní terminály ve smyslu povolení jejich provozu za samostatná jiná technická herní zařízení, pak je nelze považovat za samostatná jiná technická herní zařízení ani ve smyslu vymezení předmětu poplatkové povinnosti.

Rovněž dle vyjádření Elektrotechnického zkušebního ústavu ze dne 16. 9. 2010 se jedná o funkčně nedělitelné technické zařízení centrálního loterního systému, tedy jde o jedno technické herní zařízení.

Žalobce též poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 650/05, podle kterého je třeba v případě možného dvojího výkladu práva na poli práva veřejného postupovat v souladu se zásadou „v pochybnostech ve prospěch“ poplatníka.

2. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že zpoplatnění podléhá každé povolené zařízení, bez ohledu na jeho provoz. Naopak je názoru, že na danou problematiku lze použít nálezy Ústavního soudu (dále jen „ÚS“) sp. zn. I. ÚS 249/99, který se věnuje způsobu zpoplatnění výherních hracích přístrojů a dovozuje, že zpoplatnění je právě až provozovaný výherní hrací přístroj. V této souvislosti též žalobce odkazuje na doporučení veřejného ochránce práv, ministerstva financí, ministerstva vnitra a ministerstva životního prostředí. Městský úřad mu v rozporu s uvedeným vyměřil místní poplatek za zařízení, jejichž provoz byl řádně ukončen.

3. Žalobce spatřuje v napadeném rozhodnutí zásah do svých práv zaručených mu čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, který garantuje ukládání daní a poplatků jen na základě zákona, a v obecnější rovině pak čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod. Pokud žalovaný upustil od řádného technického posouzení zařízení, rezignoval na svou úlohu a znemožnil věcný přezkum rozhodnutí soudem. V postupu správních orgánů tak lze spatřovat prvky svévole, kdy na žalobce byla uvalena poplatková povinnost bez dostatečných podkladů a tedy v rozporu s výše uvedenými principy.

Žalovaný se k věci samé vyjádřil podáním ze dne 13. 2. 2013, kdy zdůraznil, že pojem „jiné technické herní zařízení“ nevnímá jako nejasný či nesrozumitelný, jedná se o pojem obecný, zahrnující všechna zařízení, loterie a hry, které eventuálně vzniknou v budoucnosti a budou odlišné od výherních hracích přístrojů, bez nutnosti novelizace příslušných zákonů. Dále pak odkázal na napadené rozhodnutí, v jehož rámci se vypořádal s odvolacími důvody uplatněnými žalobcem.

Žalobce reagoval replikou ze dne 25. 3. 2013, kdy polemizoval s tvrzením žalovaného, že pojem „jiné technické herní zařízení“ není pojmem nejasným. Poukázal na zákon č. 300/2011 Sb., kdy teprve tímto zákonem byla stanovena povinnost platit místní poplatek za každý jednotlivý videoloterní terminál a tedy před účinností novely nebylo možné tyto terminály učinit předmětem místního poplatku. Dále pak žalobce zopakoval některé své argumenty ze žaloby, na níž setrval.

Soud zásadně přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř.“), tedy v soudním řízení správním platí dispoziční zásada, kdy obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Dispoziční zásada ovšem neplatí bezvýjimečně, určitý průlom představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s. v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl, tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení LZPS, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. V takovém případě krajský soud může aplikovat hmotněprávní ustanovení LZPS i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008, který se sice vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha je použitelná i v tomto řízení). Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí trpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, a to z následujících příčin:

Ze správního spisu vyplynuly tyto skutečnosti: Platebním výměrem ze dne 16. 8. 2011 správce poplatku vyměřil žalobci místní poplatek za terminál výrobní číslo 47902059 za první čtvrtletí roku 2011 ve výši 1.863 Kč, přičemž v odůvodnění pouze konstatoval, že žalobce nesplnil svou poplatkovou povinnost, odkázal na čl. 2, čl. 5 a čl. 8 OZV a § 11 zákona o místních poplatcích a uvedl, že předmětem poplatku je „každé povolené technické herní zařízení na území města Vysokého Mýta bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv“. K výši vyměřeného poplatku pak se vztahuje jediná věta odůvodnění, a to: „Došlé platby byly použity na úhradu dalších dvou povolených technických herních zařízení (č. V002 a 900318). Proti platebnímu výměru podal žalobce včasné odvolání, ve kterém především namítl, že v rozhodném období měl povolená dvě zařízení, avšak tato neprovozoval, což

„dokládá Přehledem povolených přístrojů za období od 1. 8. 2010 do 30. 6. 2011“, a poukázal na čl. 5 a 6 odst. 2 OZV, z nichž je podle něj zřejmé, že OZV „zamýšlí zpoplatňovat pouze provozovaná JTHZ (jiná technická herní zařízení – poznámka soudu) do doby ukončení jejich provozu“. Dobu, za kterou ministerstvo financí rozhodne o částečném zrušení povolení k provozování jiného technického herního zařízení, nemůže žalobce ovlivnit, nelze tudíž po něm spravedlivě požadovat, aby nadále hradil místní poplatek za zařízení, jejichž provoz ukončil již dne 11. 11. 2010. Žalobce se dále ohradil proti použití platby na úhradu místního poplatku za zařízení výrobního číslo 900318 a namítl, že z platebního výměru není zřejmé, jakou výši jeho úhrady na jakou dlužnou částku místního poplatku městský úřad použil. O odvolání žalovaný rozhodl způsobem uvedeným shora, přičemž v odůvodnění zejména podrobně vysvětlil, proč považuje za jiné technické herní zařízení a tedy předmět místního poplatku jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály. K výši jím vyměřené poplatkové povinnosti konstatoval celkovou částku uhrazenou ke dni 16. 8. 2011 (datum vydání platebního výměru – poznámka soudu) žalobcem (27.318 Kč), výši místního poplatku za rok 2010 (25.026 Kč) a za první čtvrtletí roku 2011 (8.726 Kč, neboť provoz dvou zařízení byl ukončen ke dni 3. 2. 2011) a z toho plynoucí poplatkovou povinnost (6.434 Kč) s tím, že „souhlasí s odvolatelem, že stanovená platební povinnost je vzhledem k povinnosti správce poplatku postupovat dle § 152 odst. 1 daňového řádu, stanovena nesprávně“.

Z uvedeného je zřejmé, že při přezkumu platebního výměru žalovaný porušil svou povinnost vypořádat se se všemi odvolacími námitkami tak, aby bylo patrné, zda je považuje za důvodné či nikoliv a proč (§ 116 odst. 2 daňového řádu: „V odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí.“). Žalovaný vůbec nereagoval na tvrzení žalobce o tom, že nebyl povinen za první čtvrtletí hradit místní poplatek za terminál výrobní číslo 47902059 a kostky výrobní číslo V002, neboť jejich provoz byl ukončen ke dni 11. 11. 2010, a dále o tom, že není zdůvodněno, proč byl povinen platit místní poplatek za terminál výrobní číslo 900318. Žalovaný sice shrnul žalobcem uhrazené platby a na rozdíl od správce poplatku tyto i správně, tj. v souladu s § 152 odst. 1 daňového řádu, použil, ovšem vůbec se nevypořádal s tím, zda žalobce byl skutečně povinen poplatek za tři technická herní zařízení v rozhodnutí konkretizovaná (výrobní čísla 47902059, 900318 a V002) hradit, neosvětlil, z čeho poplatkovou povinnost vyvozuje, neuvedl žádné podklady, z nichž vycházel. Ve správním spise přitom jsou založeny jednak příslušná rozhodnutí ministerstva financí o zrušení povolení k provozu jednotlivých zařízení, jednak též další listiny, z nichž vyplývá ukončení provozu terminálů výrobních čísel 47902059 a 900318 a kostek výrobního číslo V002 ke dni 11. 11. 2010, a dále též OZV, podle jejíhož čl. 6 odst. 2 „Poplatková povinnost zaniká dnem trvalého ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí“. Povinností žalovaného bylo na žalobcovy odvolací námitky reagovat, uvést, zda je pokládá za důvodné či nikoliv a osvětlit, na čem staví své závěry. Žalovaný přitom měl především povinnost uvést, zda je ukončení poplatkové povinnosti podle něj vázáno na právní moc rozhodnutí o zrušení povolení provozu či na faktické ukončení provozu oznámené a doložené žalobcem, a své tvrzení zdůvodnit. Pokud tak neučinil, na konkrétní odvolací námitky nereagoval, resp. bez odůvodnění považoval za předmět místního poplatku zařízení, jež byla povolena, ovšem již neprovozována, a neosvětlil, proč považoval za předmět poplatkové povinnosti i terminál výrobní číslo 900318, jehož zpoplatnění žalobce sporoval, zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v nedostatku odůvodnění a způsobující jeho nepřezkoumatelnost. K tomu lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, jehož závěry jsou použitelné i na řízení o odvolání proti platebnímu výměru

a z něhož vyplývá, že „pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů“ a že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“.

S ohledem na shora řečené soudu nezbylo, než postupovat podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a rozhodnutí žalovaného zrušit pro vadu řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Vzhledem k tomu, že stejnou vadou bylo zatíženo již prvoinstanční rozhodnutí, neboť v platebním výměru nebylo vůbec uvedeno, jak dospěl správce poplatku k výši místního poplatku za terminál výrobní číslo 47902059 za první čtvrtletí roku 2011, jaké byly „došlé platby“, které „byly použity na úhradu dalších dvou povolených technických herních zařízení“, a proč zůstala poplatková povinnost právě ve výši 1.863 Kč, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil též platební výměr městského úřadu. Soud má zato, že je to především městský úřad, který by měl učinit příslušná skutková zjištění a z nich odpovídající právní závěry a tedy vydat či nevydat platební výměr a případný vydaný platební výměr řádně odůvodnit tak, aby bylo zřejmé, proč byl žalobci vyměřen místní poplatek právě za v něm uvedené zařízení, období a v něm specifikované výši. V dalším řízení tedy správní orgány zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (v tomto ohledu zváží podklady, z nichž bude třeba vycházet), postaví najisto otázku ukončení poplatkové povinnosti (ukončením provozu či vydáním rozhodnutí o zrušení povolení provozu) a v případě vyměření místního poplatku uvedou konkrétně, jak dospěly k jeho výši.

K jednotlivým žalobním bodům pak soud v zájmu předvídatelnosti soudního rozhodování a právní jistoty účastníků řízení a především s ohledem na skutečnost, že se k některým níže uvedeným žalobním námitkám lze i přes nepřezkoumatelnost platebního výměru a napadeného rozhodnutí žalovaného vyjádřit, neboť tyto směřují k objasnění obecných otázek zpoplatnění jiných technických herních zařízení, bez ohledu na jejich konkrétní počty a tedy i výši místního poplatku, uvádí:

Ad 1. Pojem „jiné technické herní zařízení“ rozebral žalovaný podrobně v napadeném rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že tento pojem je zřejmý, a přestože ho zákon o loteriích výslovně nedefinuje, lze z jeho ustanovení dovodit, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením. Předmětem poplatku dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích ve znění zákona č. 183/2010 Sb. jsou jiná technická herní zařízení, pod něž je možno zařadit herní, technická a jiná než výherní hrací přístroje, přičemž v případě žalobce je počet zpoplatněných jiných technických zařízení roven počtu koncových interaktivních videoloterních zařízení. Krajský soud se ztotožňuje s výše uvedenými závěry žalovaného s tím, že je doplňuje o následující argumentaci:

Je pravdou, že jiné technické herní zařízení musí tvořit funkčně nedělitelný celek, který je schopný realizovat celý herní proces, od začátku až do konce. Soud ovšem neshledává správnou argumentaci žalobce, že ve vztahu k CLS lze za takový funkční systém považovat pouze kompletní CLS. Naopak, tímto funkčním celkem je každá funkčně nedělitelná část tohoto systému, která je schopna realizovat celý herní proces dle § 1 odst. 1 zákona o loteriích a která se kromě centrální jednotky a koncového terminálu skládá z celé řady dalších dílčích

komponent a součástí (místní jednotka, místní komunikační síť, kontrolní terminál atd.) tvořících společně s centrální jednotkou a koncovým terminálem funkčně nedělitelné technické herní zařízení. Z tohoto pohledu tedy počet jiných technických herních zařízení je roven počtu jednotlivých koncových terminálů, neboť počet těchto terminálů neovlivňuje ani nepodmiňuje realizaci celého herního procesu na jednotlivých koncových terminálech. Předmětem místního poplatku je tudíž každý povolený interaktivní videoloterní terminál, neboť ten je s pomocí dílčích komponent napojen na centrální jednotku a tak je schopen realizovat celý herní proces od počátku až do konce. Každý terminál pak je představitelem jednoho celku a současně předmětem místního poplatku. Jinými slovy řečeno, není pravdou, že poplatková povinnost se vztahuje jen k CLS jako celku, bez ohledu na počet jednotlivých interaktivních videoloterních koncových terminálů. Pokud je poplatníkovi uložena povinnost hradit poplatek ve výši odpovídající počtu terminálů, jedná se o povinnost uloženou v souladu se zákonem. Takovýto výklad odpovídá smyslu a účelu zákonné úpravy, když naopak akceptace žalobceva výkladu by založila značnou nerovnost mezi jednotlivými provozovateli jiných technických herních zařízení, konkrétně CLS. Pokud by se totiž jedním poplatkem zpoplatňoval celý tento systém (CLS), jak interpretuje pojem „jiné technické herní zařízení“ ve vztahu k CLS žalobce, byly by stejně vysokým místním poplatkem zatíženi provozovatelé CLS s různými počty koncových terminálů. Tedy stejný poplatek by odváděl jak provozovatel s jedním, tak provozovatel s pěti, deseti, či více koncovými terminály napojenými na tutéž centrální jednotku (patřícími do téhož CLS). Takovouto interpretaci zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích a OZV soud jako nedůvodně diskriminující odmítá.

Co se týče tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro absenci technického posouzení herního zařízení, krajský soud tuto námitku nesdílí. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se při vymezení předmětu poplatkové povinnosti opřel o sdělení ministerstva financí, zdůvodnil, proč je zpoplatňován každý koncový terminál, když vyšel právě z technického posouzení a správně vystihl, že interaktivní videoloterní koncový terminál společně s centrální jednotkou a dalšími komponenty tvoří funkční celek schopný realizovat celý herní proces. Další technický rozbor CLS podle soudu již byl nadbytečný.

Pokud se týká argumentace žalobce v tom smyslu, že existuje pouze jediné rozhodnutí o povolení provozu CLS a v případě dalších koncových terminálů je toto rozhodnutí toliko doplňováno, tedy že ani ministerstvo financí nepovažuje terminál za technické herní zařízení, ani s touto se soud neztotožňuje. Jestliže ministerstvo financí žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž se jednalo o CLS, tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály, tak bylo oprávněno tím spíše povolit jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály, přičemž jejich provozování a umístění ministerstvo financí i schválilo. Význam slov „povoluje“ a „schvaluje“ není natolik rozdílný, aby soud mohl přisvědčit tvrzení žalobce o tom, že když ministerstvo financí rozhodlo o povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry a schválilo umístění a provozování zařízení v konkrétních provozovnách a v případě umístění nového zařízení je toto rozhodnutí pouze doplňováno ve vztahu k výroku nikoliv „povoluje“, ale k výroku „schvaluje“, tak z této skutečnosti lze vyvodit závěr o tom, že předmětem uvedeného povolení není provozování konkrétních koncových zařízení. Je přece samozřejmé, že pokud byl v rozhodnutí ministerstva financí při vymezení předmětu povolení popsán celý CLS, včetně uvedení koncových videoloterních terminálů, tak z této skutečnosti nemůže vyplynout jiný závěr než o tom, že

součástí uvedeného povolení bylo i toto konkrétní koncové zařízení, tj. koncový videoloterní terminál.

Pojem „jiné technické herní zařízení“ je pojmem jasným, nepřipouštějícím dvojí výklad, jak bylo výše podrobně odůvodněno (viz mimo jiné i nerovný přístup k provozovatelům CLS v případě připuštění žalobcovy interpretace), proto aplikace zásady „v pochybnostech ve prospěch“ vůbec nepřicházela v úvahu a správní orgány se tedy proti ní nijak neprovinily.

Ad 2. Pokud se týká otázky, kdy se „jiné technické herní zařízení“ stává předmětem místního poplatku, resp. kdy jím být přestává, tuto budou muset zodpovědět nejprve správní orgány, neboť právě ona byla klíčovou již v průběhu správního řízení a byla ústředním bodem žalobcova odvolání, kdy tento tvrdil, že terminál výrobní číslo 47902059 a kostky výrobní číslo V002 neměly být v prvním čtvrtletí roku 2011 vůbec předmětem poplatku, neboť jejich provoz byl ukončen k datu 11. 11. 2010. Soud zde nemůže dopředu objasňovat svůj náhled na věc a ovlivňovat tak správní orgány před tím, než samy zaujmou své stanovisko k věci. Takovýto postup by byl nepřipustným zasahováním do jejich činnosti. Bude tedy na městském úřadu a v případě odvolacího řízení též na žalovaném, aby k dané problematice zaujaly svůj názor a tento řádně odůvodnily. Možnost vyjádřit se k tomuto názoru pak soud bude mít v případě podání žaloby a tedy soudního přezkumu správních rozhodnutí.

Ad 3. Zpoplatnění jednotlivých koncových interaktivních videoloterních terminálů, nikoliv jen celých CLS, je zcela v souladu se zákonem o místních poplatcích ve znění zákona č. 183/2010 Sb., neboť za „jiné technické herní zařízení“ lze, zjednodušeně řečeno, považovat každý koncový terminál, když tento spolu s dalšími součástmi tvoří funkční celek schopný realizovat herní proces a není závislý na dalších terminálech napojených na tutéž centrální jednotku – v podrobnějším viz odůvodnění u bodu ad 1. Pokud tedy správní orgány zpoplatnily každý koncový terminál, nezaložil jejich postup rozpor s ustanovením čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, který garantuje ukládání daní a poplatků jen na základě zákona, a v obecnější rovině pak rozpor s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něž mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod.

Co se týče námitky žalobce ohledně následné právní úpravy zák. č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, kterou byla stanovena povinnost provozovatele platit místní poplatek za každý koncový interaktivní videoloterní terminál, krajský soud neshledává v tomto legislativním počínu důvodný argument pro právní závěr o změně předmětu poplatkové povinnosti. Lze připomenout, že na poli správního práva není neobvyklé, dojde-li následnou právní úpravou k precizování stávající právní úpravy. /Tak tomu bylo např. v oblasti stavebního práva ve věci posouzení obecně závazných vyhlášek, jimiž byla vymezena závazná část územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny, územního plánu obce nebo regulačního plánu, když zákonodárce následně po ustálení právní praxe toto explicitně vyjádřil zák. č. 91/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 68/2007 Sb./.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož úspěšný žalobce měl právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených. Žalobce uplatnil tyto náklady: soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a náklady zastoupení advokátem spočívající

v odměně za tři úkony právní služby po 3.100 Kč za převzetí zastoupení, sepis žaloby a repliku k vyjádření žalovaného (§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), třech režijních paušálech po 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a 21% DPH z částky 10 200 Kč, tj. 2.142 Kč, celkem tedy požadoval nahradit náklady ve výši 15.342 Kč. Tuto částku soud shledal jako důvodně vynaloženou a žalobci ji vůči žalovanému přiznal s tím, že žalovaný je povinen žalobci náhradu nákladů řízení zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 2. července 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.